

CHƯƠNG XII

MGAY sau khi họ ra về, Elizabeth bước ra khỏi gian phòng nhằm lấy lại tinh thần, hay nói cách khác, để suy tư về những sự việc đã khiến đầu óc cô u mê thêm. Thái độ của anh Darcy khiến cô ngạc nhiên và bức bối.

Cô nghĩ: "Nếu anh đến chỉ để giữ im lặng, trang nghiêm và lạnh đạm, thì đến để làm gì?"

Cô không thấy có lý giải nào làm cho cô vui.

"Anh vẫn dễ thương, vẫn có thể tỏ ra có khả năng thu phục cảm tình ông cậu và bà mợ khi anh ở trong thành phố, và tại sao đối với mình không như thế? Nếu anh sợ mình, tại sao lại tìm đến? Nếu anh không còn màng gì đến mình, tại sao lại im lặng? Chồng ghẹo và chồng ghẹo, cái anh chàng này! Mình sẽ không nên nghĩ đến anh ta nữa."

Cô chỉ có thể duy trì chủ định trong một khoảng khắc, vì cô chị đã đi đến với dáng vẻ tươi vui, cho thấy có hài lòng hơn Elizabeth về hai người khách. Cô nói:

JANE AUSTIN

- Bây giờ, buổi tái ngộ đầu tiên đã kết thúc, chị cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Chị biết rõ nghị lực của chị, và chị sẽ chẳng bao giờ bị bối rối khi anh ấy đến. Chị vui khi anh nhận lời ăn tối ngày Thứ Ba. Lúc ấy mọi người sẽ thấy hai bên chị gặp nhau như hai người quen biết thông thường và vô tư.

Elizabeth cười nói:

- Vâng, đích thật là rất vô tư. Nay, Jane, chị hãy cảnh giác nhé!

- Lizzy yêu, em không nên nghĩ chị yếu đuối đến nỗi đang trong cơn hiểm nguy.

- Em nghĩ cô nguy cơ lớn là chị sẽ làm cho anh ấy càng thêm yếu chị.

Trong khoảng thời gian cho đến Thứ Ba họ không gặp lại anh, và bà Bennet bận rộn với mọi toan tính hạnh phúc, được khơi lại nhờ tư cách vui vẻ và lễ độ của anh Bingley trong nửa giờ thăm viếng.

Vào ngày Thứ Ba, có khá đông người được mời đến Longbourn. Hai thanh niên, được háo hức chờ đợi, đến đúng giờ như những thể thao gia. Khi họ đi vào phòng ăn, Elizabeth nồn nồn quan sát liệu anh Bingley sẽ

chọn chỗ ngồi của anh không, như trong những buổi họp mặt trước anh vẫn luôn ngồi bên cô chị. Bà mẹ cần trọng, với cùng ý nghĩ, kiên nhẫn mời anh ngồi kế cô. Khi vừa bước vào, anh có vẻ ngần ngại, nhưng Jane đang nhìn quanh quất và đang mỉm cười; thế là thuận lợi. Anh ngồi xuống kế bên cô.

Elizabeth cảm thấy đặc thảng, và nhìn về phía người bạn của anh. Anh chàng tỏ lộ dừng dưng trong thanh cao, và đáng lẽ có nghĩ anh ấy đã nhìn nhận rằng Bingley cần có hạnh phúc, nếu cô không nhìn thấy đôi mắt anh cũng hướng về anh Darcy, với dáng vẻ nửa lo âu nửa bông đùa.

Trong bữa ăn, thái độ của Bingley cho thấy anh có tình ý với Jane, tuy có phần dè dặt hơn lúc trước; nhưng Elizabeth vẫn tin rằng nếu để cho anh được tự nhiên, hạnh phúc của hai người sẽ nhanh chóng trở thành vững chắc. Tuy cô không dám cả quyết về kết quả sau này, cô vẫn thấy vui khi quan sát thái độ của anh. Việc này giúp tinh thần cô phần chấn, vì cô không có niềm vui nào khác. Anh Darcy ngồi cách xa cô, kế bên mẹ cô. Cô biết trong hoàn cảnh như thế, không ai được vui và không ai được lợi. Cô không nghe họ trao đổi với nhau những gì, nhưng cô thấy họ ít chuyện trò cùng nhau, khi họ nói, mỗi người đều có tư thái nghiêm chỉnh và lạnh lùng. Thái độ khiếm nhã của bà mẹ khiến cô càng đau đớn khi nhớ lại gia đình cô

đã mang ơn anh như thế nào. Đôi lúc cô ước muốn làm bất cứ việc gì để có thể nói cho anh biết rằng không phải cả gia đình đều không biết hoặc không nghĩ đến lòng tốt của anh.

Cô hy vọng tới nay anh và cô sẽ có cơ hội được gần bên nhau, họ có thể chuyện trò cùng nhau hơn là chỉ chào hỏi theo phép xã giao khi anh mới đến. Sau bữa ăn, trong khi chờ đợi các thanh niên đến, thời gian cô lo lắng và bất an ngồi trong phòng khách kéo dài một cách mệt mỏi và chán ngán, đến đôi khi cô gần như trở thành bất lịch sự. Cô ngóng trông họ bước vào, là thời điểm quyết định liệu cô có được một buổi tối vui vẻ hay không.

Cô tự nhủ: "Nếu anh ấy không đến bên mình, thế thì mình sẽ bỏ mặc anh luôn".

Các thanh niên đi đến, và cô nghĩ anh có dáng vẻ như thể anh đã đáp ứng mọi kỳ vọng của cô, nhưng, hỡi ôi! các cô đã vây quanh cái bàn nơi cô Bennet đang pha trà và Elizabeth đứng kế bên rót cà phê ra các cốc, không còn một chỗ trống kế bên cô cho một chiếc ghế. Khi các anh tiến đến, một trong các cô gái nhích gần đến cô hơn, thậm chí với cô: "Các anh không thể đến gần cách bọn mình, tôi nhất quyết như thế. Chúng ta không muốn họ đến, đúng không?"

Darcy đã tách ra, đi đến một góc của gian phòng. Cô dõi mắt nhìn theo anh, ghen tức với mọi người anh đang bắt chuyện, hầu như không còn kiên nhẫn phục vụ cà phê cho bất cứ ai, rồi giận dữ với chính mình vì mình đã tỏ ra lỗ bịch!

"Một người đã từng bị khước từ! Làm thế nào mình có thể khờ khạo đến mức trông mong anh tỏ tình lần nữa? Liệu có người đàn ông nào không phân bác thái độ hèn kém là tỏ tình lần thứ hai với cùng một người phụ nữ? Theo tâm lý của họ, không có điều gì nhục nào gồm ghiếc đến thế!"

Tuy nhiên, cô phân khởi một ít khi anh tự mang trả lại chiếc cốc của anh, và cô chớp lấy cơ hội này để hỏi anh:

- Em gái anh vẫn còn lưu lại Pembley chứ?
- Vâng, cô ấy sẽ lưu lại đây cho đến Giáng Sinh.
- Và cô độc à? Các bạn cô đã về hết chưa?
- Bà Annesley đang ở với cô. Những người khác đã đi Scarborough trong ba tuần này.

Cô không thể nghĩ ra điều gì khác để nói, nhưng nếu anh muốn trò chuyện với cô, anh có thể làm khá hơn. Nhưng anh đứng bên cô một lúc trong im lặng, và khi cô gái kia lại thăm thì vào tại Elizabeth, anh bước đi nơi khác.

Khi đã dọn dẹp bàn trà nước, họ bày những cỗ bài ra, các cô đều đứng dậy và Elizabeth lại hy vọng được kể cặn kẽ, nhưng mọi mong ước của cô đều bị đảo lộn khi anh sa vào tình tham lam của bà mẹ muốn có thêm tay bài, một lúc sau anh phải ngồi với họ. Giờ cô đã mất mọi hy vọng về một buổi tối vui vẻ. Hai người bị vướng bận vào hai bàn khác nhau, cô không còn trông mong gì, ngoại trừ việc dõi mắt anh thỉnh thoảng nhìn về phía cô ngồi, như là để khiến cả anh và cô không thể chú tâm vào bàn bài họ đang chơi.

Bà Bennet đã có ý định mời hai anh ở lại dùng thêm bữa khuya, nhưng không may xe ngựa của họ được gọi đến trước các cỗ xe khác, và bà không có cơ hội giữ hai anh lại.

Ngay sau khi tất cả khách khứa đã ra về, bà nói:

- Nay các con, các con thấy buổi tối hôm nay như thế nào? Mẹ nghĩ mọi việc đều rất tốt đẹp. Bàn ăn được trình bày đúng như ý mẹ muốn. Thịt rừng được nướng đúng mức, mọi người đều nói họ chưa từng thấy phần thịt đùi náo béo đến thế. Món súp ngon gấp năm mươi lần thứ súp chúng ta ăn ở nhà Lucas tuần rồi, ngay cả anh Darcy cũng công nhận món gà gô rất ngon, và mẹ nghĩ anh có ít nhất hai hoặc ba đầu bếp người Pháp. Và, Jane yêu à, mẹ chưa từng thấy con xinh đẹp như hôm nay. Bà Long cũng nói thế, vì mẹ có hỏi bà trông con như thế nào. Và các con nghĩ bà

đã nói gì? "À! bà Bennet, cuối cùng ta sẽ thấy cô cư ngụ ở Netherfield." Bà nói như thế đây. Mẹ nghĩ Bà Long thật là người tốt - và các cháu gái của bà cư xử khá tốt, và không xinh đẹp tí nào. Mẹ mến thích họ lắm.

Bà Bennet hoàn toàn phấn khởi. Bà đã thấy phong thái của Bingley đối với Jane, đủ để cho bà tin rằng cuối cùng cô sẽ chinh phục được tình cảm của anh. Trong tình thần phấn chấn, các kỳ vọng của bà vượt xa mọi lý lẽ, đến nỗi bà khá thất vọng khi không thấy anh trở lại vào ngày kế để ngỏ lời cầu hôn.

Cô Bennet nói với Elizabeth:

- Thật là một ngày dễ chịu. Mẹ đã chọn khách mời đúng cách, mỗi người đều hòa hợp với người khác. Chỉ hy vọng sẽ thường được gặp họ.

Elizabeth mỉm cười.

- Lizzy, đừng làm thế. Em không nên nghi ngờ chị, khiến chị khổ sở. Chị muốn em tin rằng bây giờ chị đã biết lấy làm vui với việc trò chuyện cùng một người dễ chịu và biết điều mà không có kỳ vọng xa hơn. Chị hoàn toàn hài lòng với thái độ của anh ấy hiện giờ, khi thấy anh không bao giờ có chủ định muốn mua chuộc tình cảm của chị. Chị có điều so với bất kỳ người nào khác, anh trở nên mềm mỏng hơn trong lời ăn

tiếng nói, và có thái độ tích cực hơn nhằm muốn làm vui lòng người khác.

Cô em trả lời:

- Chị thật là ác độc, chị không muốn em cười, và cứ muốn chọc tức em như thế.

- Trong vài trường hợp, thật là khó để được mọi người tin điều mình nói.

- Và trong những trường hợp khác thì không thể tin được!

- Nhưng tại sao em lại muốn thuyết phục chị phải cảm nhận hơn là điều chị đã nói ra?

- Đây là câu hỏi em không biết phải trả lời ra sao. Chúng ta đều muốn khuyên bảo, mặc dù chúng ta chỉ có thể khuyên điều không đáng biết đến. Chị thứ lỗi cho em, và nếu chị cứ nhất định muốn tỏ ra lãnh đạm, chị đừng xem em là người tâm phúc của chị nữa.